

PLEITNOTA

inzake

W.P. WILLEMS, wonende te Wijnandsrade, gemeente Nuth,

- verzoeker;
- gemachtigde: mr. M.C.G. Nijssen

contra

BURGEMEESTER VAN DE GEMEENTE NUTH,
gevestigd te Nuth;

- verweerder;
 - gemachtigde: mr. C.M. Bitter
-

Edelachtbare Voorzieningenrechter,

1 Wie is Willems?

De heer Willems is directeur/bestuurder van Energie- en milieutechniek Schimmert B.V. (handelsnaam: EM Group). Dit bedrijf houdt zich onder meer bezig met de ontwikkeling en fabricage van thermische procesapparatuur (o.a. grote verbrandingsoven en drogers voor de industrie). Die apparatuur wordt over de hele wereld toegepast. Daarom reist Willems met regelmaat naar het verre buitenland. Hiervoor heeft Willems een geldig paspoort nodig.

Vanaf juni 2010 beschikt Willems niet meer over een geldig paspoort, omdat zijn aanvraag tot het verkrijgen van een nieuw paspoort zònder vingerafdrukken door de burgemeester 'buiten behandeling is gesteld' en daarmee *de facto* is geweigerd.

Hierdoor kan Willems niet alleen buiten de Europese Unie niet meer reizen, hij kan ook zijn bedrijf niet meer leiden, hij kan geen financiële transacties, waarvoor een geldig paspoort vereist is, meer verrichten, etc..

Kortom, Willems wordt uitgesloten van het maatschappelijk leven.

En dit, terwijl artikel 9 van de Paspoortwet voorschrijft dat iedere Nederlander, binnen de grenzen van de wet bepaald, recht heeft op een nationaal paspoort, geldig voor vijf jaren en voor alle landen. Dit recht wordt Willems onthouden c.q. is hem ontnomen.

Willems wijst erop, dat een paspoort van oorsprong een reisdocument is, bedoeld om mee te reizen. Tegenwoordig wordt het paspoort steeds meer gezien als een middel puur ter identificatie van de houder ervan.

2 Spoedeisend belang

EM Group is momenteel in de eindfase van onderhandelingen voor het verkrijgen van een opdracht ter waarde van € 3.000.000,- voor zogeheten *slib incinerators* (verbrandingsovens). Opdrachtgever van deze opdracht is een olieraffinaderij in Basra, Irak.

De verbrandingsovens zijn bedoeld voor het verbranden van het slib dat vrijkomt bij het waterzuiveringsproces in waterzuiveringsinstallaties. De waterzuiveringsinstallatie in Basta wordt geplaatst door Nijhuis Water Technology B.V. Nijhuis is dus de hoofdaannemer bij deze opdracht. EM Group wordt onderaannemer van Nijhuis.

De *letter of credit* voor de opdracht is inmiddels afgegeven. Financieel is het dus rond. De *kick off*-meeting voor deze opdracht stond oorspronkelijk gepland op 11 februari 2011 in Irak/ Jordanië. Maar omdat Willems als directeur van EM Group in persoon bij de *kick off*-meeting aanwezig moet zijn, heeft Willems aan Nijhuis verzocht de meeting te verplaatsen (zie: *bijlage 16*).

Nijhuis heeft laten weten dat haar niets anders rest dan de meeting uit te stellen tot eind week 10, aangezien de aanwezigheid van Willems bij die meeting noodzakelijk is (zie: *bijlage 17*).

Nijhuis heeft Willems verder laten weten dat verder uitstel zou kunnen leiden tot verlies van de opdracht voor Nijhuis én EM Group.

Dat dit niet ondenkbeeldig is, blijkt uit het feit dat Willems in juni/juli 2010 een opdracht in Turkije heeft verloren, omdat hij niet naar Turkije kon reizen omdat hij niet over een geldig paspoort beschikte.

Het zaken doen in dergelijke landen is -anders dan in Europa- gebaseerd op vertrouwen, waarbij persoonlijk contact voorop staat. Dit geldt eens te meer, nu het hier gaat om een buitenlandse opdrachtgever waarvoor EM Group nog niet eerder heeft gewerkt.

Gelet hierop, heeft Willems dan ook een spoedeisend belang bij de gevraagde voorlopige voorziening en kan hij niet wachten op het verloop van de aanhangige beroeps-procedure. Het is een feit van algemene bekendheid dat de doorlooptijd vanaf pro forma beroepschrift tot aan de uitspraak bij de sector bestuursrecht van de rechtbank te Maastricht ca. 13 maanden duurt.

Daar komt bij, dat de aanvraag voor een visum voor Irak ook nog één week in beslag zal nemen.

3 Gronden

3.1 *Strijd met recht op privacy*

Willems is van mening dat de verplichting tot het afgeven van zijn vingerafdrukken, alvorens een paspoort kan worden aangevraagd en afgegeven, én het opslaan van deze vingerafdrukken in een (centrale) database op grond van de Paspoortwet in strijd is met het recht op privacy, zoals onder meer verwoord in artikel 8 van het EVRM en artikel 8 van het Europese Handvest.

Willems wijst in de eerste plaats op het Marper-arrest van het EHRM.¹ In dat arrest heeft het EHRM klip en klaar geoordeeld dat de opslag van vingerafdrukken in een databank een inbreuk op het recht op privacy is.

Verder heeft het EHRM in het Marper-arrest geoordeeld, dat het opzetten van een landelijke database voor opsporingsdoeleinden, waarin onder meer vingerafdrukken voor onbeperkte tijd worden opgeslagen, zoals in Engeland, niet voldoet aan het vereiste van proportionaliteit.

Maar het Nederlandse systeem gaat nóg verder dan het Engelse.

Immers, in de Nederlandse database worden niet alleen de gegevens van verdachten voor onbeperkte tijd opgeslagen, zoals dat in Engeland het geval was, maar gaat het om de opslag van vingerafdrukken van alle Nederlanders vanaf 12 jaar. Dit houdt in, dat in Nederland onschuldige burgers op gelijke voet worden behandeld met verdachten!

En dat, terwijl de EG-Richtlijn 95-46 bepaalt dat verzamelde persoonsgegevens *“toereikend, ter zake dienend en niet bovenmatig zijn, uitgaande van de doeleinden, waarvoor zij worden verzameld of waarvoor zij vervolgens worden verwerkt”*. Als men de argumenten voor opslag van vingerafdrukken goed bekijkt, kan toch niet worden volgehouden dat het inzamelen van vingerafdrukken van de gehele Nederlandse bevolking boven 12 jaar niet-bovenmatig is.

Ook aan het vereiste van transparantie bleek in het Marper-arrest niet te zijn voldaan.

Evenmin voldoet de Paspoortwet noch de uitvoering daarvan, aan het vereiste van transparantie. De Nederlandse staat heeft aangegeven, dat het primaire doel van de creatie van een (centrale) database zou zijn: het tegengaan van *look-alike* fraude. De staat heeft echter nagelaten de burgers te informeren over de vele andere doeleinden, waarvoor de (persoons)gegevens in de database gebruikt kunnen worden, zoals opsporing en (straf)vervolgning.

Er is bewust een misleidende voorstelling gegeven van de redenen waarom afname en opslag van vingerafdrukken wordt verlangd.

Immers, als de wetgever van tevoren had gezegd: *“Alle Nederlanders moeten hun vingerafdrukken afgeven, zodat wij over een grote database beschikken voor de opsporing van criminelen. Het maakt ons daarbij niet uit of de vingerafdrukken afkomstig zijn van onschuldige, onverdachte burgers of van personen die met Justitie in aanraking zijn geweest; we willen ze allemaal”*, dan was het land te klein geweest.

Indien de overheid had gezegd: *“We willen van iedereen de vingerafdrukken hebben, en die gaan we van alle Nederlanders in één grote online te bevragen database opslaan, want dat is zo handig voor het geval er iemand eens een keer zijn paspoort in Aruba kwijt raakt, en niet een halve dag wil wachten tot de Burgerlijke Stand in Nederland open is”*, had dat eveneens veel verbaasde blikken opgeleverd.

Deze treffende citaten komen overigens uit het aanvullend beroepschrift van mr. J. Hemelaar (zie: *bijlage 19*) in een beroepsprocedure die op 15 februari jl. in Den Haag voor de rechter(s) is gekomen.

¹ CASE OF S. AND MARPER v. THE UNITED KINGDOM (Applications nos. 30562/04 and 30566/04)

Dit alles is niet aan de burgers voorgehouden. In plaats daarvan wordt steeds teruggegrepen op de Verordening² en de doelen daarvan.

Maar de Verordening schrijft helemaal geen externe opslag van vingerafdrukken voor (anders dan enkel in het paspoort zelf):

“Verordening (EG) nr. 2252/2004 voorziet niet in een rechtsgrondslag voor het opzetten of bijhouden van gegevensdatabanken voor de opslag van deze gegevens in de lidstaten.”³

Alleen al hieruit blijkt, dat de Europese wetgever het opslaan van vingerafdrukken in enig paspoortadministratiesysteem, hetzij centraal, hetzij decentraal, niet nodig acht ter bereiking van het door de EU gestelde doel, namelijk harmonisatie van de beveiliging en betrouwbaarheid van paspoorten.

Het is dan ook niet uit te leggen, dat Nederland ineens wél een *noodzaak* zou hebben om dat toch zo te doen, zogenaamd in het belang van de democratische samenleving. Er kan toch hieruit niet worden afgeleid dat de andere lidstaten geen democratische samenleving hebben of dat die democratische samenleving daar niet functioneert?

Ook mag niet uit het oog worden verloren, dat de bevoegdheden van overheden voor terrorismebestrijding al fors zijn uitgebreid door allerlei andere maatregelen. Op meerdere fronten is sprake van extra mogelijkheden voor politie en justitie bij de bestrijding van criminaliteit, het koppelen van bestanden en het in kaart brengen of tegengaan van terrorismedreiging. Wanneer dat voor ogen wordt gehouden, vervalt het argument dat de landelijke opslag van vingerafdrukken óók nog nodig zou zijn in een democratische samenleving.

Zoals gezegd, zou het primaire doel van de creatie van een centrale database het tegen gaan van *look-alike* fraude zijn. Voor zover andere doeleinden worden nagestreefd, dienen die op grond van het beginsel van doelbinding verenigbaar te zijn met het oorspronkelijke doel. In artikel 4b van de Paspoortwet worden tal van (nieuwe) doeleinden opgesomd. De doeleinden voor verstrekking moeten echter nog worden vastgesteld bij AMvB. Die zijn er dus nu nog niet.

Hierdoor is het gevaar van zogeheten *creep function* aanwezig. Dat wil zeggen: het verschuiven van de doeleinden, waarvoor de persoonsgegevens in de database mogen worden gebruikt. Böhre waarschuwt hiervoor in zijn WRR-rapport (pagina 92):

“Met betrekking tot de centrale database is sprake van een glijdende schaal. In eerste instantie zou de database worden afgeschermd en alleen bestemd zijn voor duplicate checks; net als bij het RAAS. De doelstelling was slechts het checken van 1:1; het kunnen verifiëren of iemand de eigenaar is van een bepaald reisdocument. (...) Maar als het nu alleen in heel uitzonderlijke gevallen [ook strafvorderlijk] geraadpleegd mag worden, dan mag het over 10 jaar voor een winkeldiefstal.”

² Verordening (EG) nr. 2252/2004, hierna te noemen: “de Verordening”

³ Zie: Verordening 444/2009, overweging 5

U kunt het rapport van Böhre *'Happy landings? Het biometrische paspoort als black box'* als PDF-bestand terugvinden via de website van WRR (www.wrr.nl). Het betreft webpublicatie nr. 46.

Voor zover de burgemeester zou betogen dat het gevaar voor *creep function* zou worden ingedamd door het feit, dat wijzigingen van de wet door de wetgever (in formele zin) moet worden vastgesteld, benadrukt Willems (nogmaals) dat de wijziging van de Paspoortwet, waar Willems nu tegen opkomt, óók door de formele wetgever "erdoor heen" is gedrukt.

Bovendien, hoe zit het met de vereiste belangenafweging aan de hand van de uitgangspunten van het proportionaliteits- en subsidiariteitsbeginsel?

Willems is van mening dat de vereiste belangenafweging ten onrechte in het nadeel van de burger is uitgevallen: de opslag van vingerafdrukken van alle personen boven de 12 jaar in een centrale database gaat te ver. Er had immers ook kunnen worden gekozen voor een systeem, waarbij alleen de burger zélf bepaalt wie wanneer welke (persoons)-gegevens mag inzien, zoals bij het Elektronisch Patiëntendossier (EPD) het geval zal zijn. Daar staat het zelfbeschikkingsrecht van de burger over zijn persoonsgegevens voorop. En zo hoort het ook!

Dat de weegschaal op dit punt behoort door te slaan in het voordeel van de burger, blijkt ook uit het feit dat minister Schippers van Volksgezondheid recentelijk heeft besloten geen wijziging van het donorregistratiesysteem door te voeren. De minister beschouwde de wijziging van dit systeem, waarbij iedereen automatisch orgaandonor zou worden, tenzij men aangaf dit niet te willen, als een inbreuk op het zelfbeschikkingsrecht. Ook hier blijft zelfbeschikking over de donororganen het uitgangspunt

Even terug naar het argument van de wetgever, namelijk het tegengaan van *look-alike* fraude, maar: hoe heeft de wetgever zich dat concreet voorgesteld ?

Immers, als iemand op een andere naam een paspoort wil aanvragen, zal hij in de eerste plaats moeten lijken op die ander. De foto, lengte en leeftijd van die ander zijn al bekend. Het moet dus gaan om iemand die qua gezicht lijkt op die ander en min of meer dezelfde lengte heeft. Ook moet de aanvrager van het paspoort bekend zijn met de persoonsgegevens, zoals geboortedatum, geboorteplaats en doopnamen van die ander. Bovendien moet de aanvrager het oude paspoort inleveren. Hij moet hierover dus beschikken. Zou hij betogen dat zijn 'oude' paspoort is gestolen of dat hij dat is verloren, dan moet hij hiervan altijd eerst aangifte doen bij de politie. Dat zou dus betekenen dat degene die een paspoort op een andere naam wil aanvragen eerst naar de politie moet stappen. Hoeveel criminelen zouden dat doen?!

Het toevoegen van maar liefst vijf vingerafdrukken op het paspoort en het opslaan daarvan in een database voegt dus niets toe aan het al bestaande 'systeem'. Hieruit blijkt dat bij de Paspoortwet ook het subsidiariteitsbeginsel in het gedrang is.

Verder wijst Willems erop, dat een andere "weigeraar" zijn bezwaren tevens baseert op het gegeven dat van de vingerafdrukken ook andere gegevens kunnen worden afgelezen dan alleen de geïdentificeerde.⁴ Het blijkt dat op basis van tien vingerafdrukken door

⁴ Het betreft dhr. P. Deutekom die onder meer verwijst naar het onderzoek van K.H. Lu, waarvan de uitkomsten zijn gepubliceerd in het artikel *"An information and disriminant analysis of*

middel van statistische analyse het syndroom van Down (mongolisme) voor 89% correct kan worden gediagnosticeerd. Ook andere gezondheidskenmerken kunnen worden afgelezen uit vingerafdrukken en dus bijzonder interessant zijn voor statistische verwerking, overheden of commerciële bedrijven (zoals ziektekostenverzekeraars) die op die kenmerken kunnen inspelen, indien zij daar beschikking over verkrijgen. Zo blijken er tevens voorspellingen te kunnen worden gedaan met betrekking tot huidziekten en andere ziekten op basis van de patronen van de huidlijnen op de vingers⁵, alsmede de kans op de ontwikkeling van borstkanker bij vrouwen.⁶

Dit alles gaat dus vele malen verder, dan hetgeen men zou kunnen afleiden van de verplichte pasfoto op het paspoort.

Deze resultaten zijn relevant, vanwege artikel 6 van het Verdrag van de Raad van Europa van 28 januari 1981 tot bescherming van personen met betrekking tot de geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens, waarin een verbod is opgenomen dat luidt:

“Persoonsgegevens (...) welke betrekking hebben op gezondheid (...) mogen niet langs geautomatiseerde weg worden verwerkt, tenzij het interne recht passende waarborgen ter zake biedt.”

Naar de mening van Willems zijn er onvoldoende passende waarborgen getroffen. Willems verwijst naar het rapport van WRR (zie: *bijlage 9*), het advies van het CPB (zie: *bijlage 10*) en overige literatuur:

- Artikel NJB (zie: *bijlage 22*);
- Artikel Computerrecht (zie: *bijlage 23*).

Ook wijst Willems erop, dat in geval van verlies aan privacy de wetgeving die daarvan de oorzaak is, duidelijk en volledig moet zijn. De nationale uitvoeringsregelgeving is grotendeels nog niet ontworpen laat staan vastgesteld. Dit betekent dat er op dit moment voor de burger (nog) geen mogelijkheden c.q. rechtsmiddelen bestaan om bijvoorbeeld bezwaar te maken tegen de opslag van vingerafdrukken of te verzoeken om de vingerafdrukken uit het systeem te verwijderen.

Slotoverwegingen:

Tot slot merkt Willems op dat hij vraagtekens plaatst bij het nalaten van een keuze aan principieel gewetensbezwaarden. Willems heeft principiële bezwaren tegen de benadering die spreekt uit de vereisten in de Paspoortwet. Willems wijst hier op de zogeheten Halal-hypotheken voor moslims die vanwege hun geloof geen reguliere hypotheek met rentebetalingplicht mogen afsluiten. Daar wordt wel een mouw aan gepast; hier vreemd genoeg niet!

fingerprint patterns pertaining to identification of mongolism and mental retardation”, American Journal of Human Genetics (Vol. 20, Issue 1) 1968, p. 24-43, tevens te vinden op www.ncbi.nlm.gov/pmc/articles/PMC1706244/

⁵ R.C. Gibbs, *“Fundamentals of Dermatoglyphics”*, gepubliceerd in Archives of Dermatology (Volume 96, 6), 1967, p. 721-725, tevens te vinden op www.archderm.ama-assn.org/cgi/content/abstract/96/9/721

⁶ M.H. Seltzer, C.C. Plato, P.E. Engler en H.S. Fletcher, *“Digital dermatoglyphics and breast cancer”*, Breast Cancer Research and Treatment (Volume 2, 3) 1982, p. 261-265, tevens gepubliceerd op www.springerlink.com/content/g125q4w611727171

Ook heeft Willems kritiek op de drogredeneringen die zijn aangevoerd om het wetgevingsproduct er toch maar doorheen te krijgen.

Voor zover de burgemeester zich op het standpunt zou stellen dat het Marper-arrest hier niet van toepassing zou zijn, aangezien bij het Marper-arrest een rol zou spelen dat de burgers zich gestigmatiseerd konden voelen, omdat zij voor wat betreft hun vingerafdrukken op één lijn werden geplaatst met veroordeelden, gaat die vlieger niet op.

Immers, in Nederland worden onder de werking van de Paspoortwet óók vingerafdrukken van veroordeelden en onschuldigen opgeslagen en ook hier wordt 'vingerafdrukken' meteen met 'criminaliteit' en 'politie' verbonden. Als klap op de vuurpijl heeft de Staatssecretaris zelf gezegd dat de vingerafdrukken ook toegankelijk moeten zijn voor het OM als de eigenaar verdacht wordt. Hoezo niet stigmatiserend?!⁷

Bovendien ging het in het Marper-arrest niet om de stigmatisering. Doorslaggevend was *"the blanket and indiscriminate nature of the power of retention in England and Wales"*. De opslag trof iedereen in Groot-Brittannië wiens vingerafdrukken binnen de grenzen van de wet konden worden verlangd en duurde zonder einde. Dát is met name hetgeen het EHRM onacceptabel achtte.⁸

Dat dit de kernoverweging uit het Marper-arrest is, blijkt uit een latere uitspraak van het EHRM inzake *W. tegen Nederland* (zie: *bijlage 21*).⁹ In dat arrest verwees het EHRM naar het Marper-arrest en gaf aan waar het in die kwestie nu precies om draait.

Conclusie:

Gelet op het voorgaande, persisteert Willems bij zijn standpunt dat de verplichting om vingerafdrukken af te nemen en op te slaan in een database een ongerechtvaardigde inbreuk vormt op zijn recht op privacy. De inbreuk valt buiten de 'margin of appreciation'.

3.2 Inbreuk op eigendomsrecht

Willems wijst erop, dat vanwege het privacygevoelige karakter van biometrische kenmerken moet worden verlangd dat er uiterst zorgvuldig met deze gegevens wordt omgegaan, maar dat duidelijk blijkt dat dit níet afdoende is gewaarborgd.

Verder is de verstrekker van biometrische kenmerken van nature eigenaar van zijn persoonlijke en privégegevens en behoort het primaat van het beheer van deze gegevens in eerste instantie toe aan de verstrekker en niet aan de Staat. Door het automatisch en het op afstand mogelijk maken van uitlezing van de (persoons)gegevens, is de privacy in het geheel niet gewaarborgd en wordt bovendien inbreuk gemaakt op het eigendomsrecht van de burgers wiens vingerafdrukken moeten worden afgegeven en worden opgeslagen in een (centrale) database.

Willems realiseert zich terdege dat door een persoon in het normale verkeer op talrijke plaatsen biometrische kenmerken worden achtergelaten, maar in het geval van een verhoogde kans op misbruik op eenvoudige wijze, moeten maatregelen worden getroffen die dit misbruik ernstig kunnen bemoeilijken en/of voorkomen.

⁷ Zie: pleitnota mr. Hemelaar, onder 29. (zie: *bijlage 20*)

⁸ Zie: pleitnota mr. Hemelaar, onder 30. (zie: *bijlage 20*)

⁹ EHRM 20 januari 2009, nr. 20689/08, RvdW 2009, 992

Extern toegankelijke gegevens, zoals de vingerafdrukken op het paspoort, zetten de deur echter wagenwijd open voor misbruik door al dan niet gesanctioneerde onverlaten en dat zónder dat er ter beveiliging effectieve maatregelen tegen dit misbruik kunnen worden getroffen.

Willems verwijst u naar *bijlage 24* en deze links:

- <http://video.google.com/videoplay?docid=-4701942148889330920#>
- <http://weblogs.vpro.nl/privacy/2010/10/15/privacy-uitzending-27-oktober-2010/>

U zult ervan schrikken hoe gemakkelijk het is een chip te kraken!

3.3 Paspoort zonder vingerafdrukken

Daarnaast heeft Willems bezwaar tegen de opslag van zijn vingerafdrukken op de chip van zijn paspoort.

Willems vreest met name voor het (toekomstige) ge-/misbruik van zijn vingerafdrukken. Ik verwijs u op dit punt naar het verzoekschrift.

Uit het Marper-arrest blijkt dat óók vrees voor gebruik in de toekomst relevant is voor de afweging of er sprake is van strijd met het recht op privacy.

Verder wijst Willems erop dat er ook nog steeds reisdocumenten zónder vingerafdrukken worden afgegeven, zoals noodpaspoorten. Iemand die bijvoorbeeld op Schiphol merkt dat hij zijn paspoort is vergeten, kan bij de Koninklijke Marechaussee een noodpaspoort zonder vingerafdrukken verkrijgen met een geldigheidsduur van één jaar.

Ook bij personen jonger dan 12 jaar of personen van wie dit fysiek, dan wel als gevolg van een tijdelijke verhindering onmogelijk is, wordt een reisdocument zónder vingerafdrukken afgegeven. Bij deze laatste categorie gaat het om mensen op leeftijd en mensen die veel met hun handen werken, zoals bouwvakkers, stukadoors en schilders. Er bestaan zelfs mensen die van nature minder reliëf op hun vingers hebben.

Kortom, het is technisch mogelijk een paspoort zonder vingerafdrukken af te geven. Willems vraagt zich dan ook af waarom verweerder weigert aan Willems een paspoort zonder vingerafdrukken af te geven, zeker gelet op de gevolgen die dit voor Willems heeft.

Bovendien wordt door de weigering om aan Willems een paspoort zonder vingerafdrukken te verstrekken gehandeld in strijd met het gelijkheidsbeginsel. Immers, indien Willems een man op leeftijd was geweest met gerimpelde vingertoppen, waardoor het onmogelijk was om zijn vingerafdrukken op te nemen, had hij zonder enige moeite voor vijf jaar een paspoort zonder vingerafdrukken gekregen. Hetzelfde geldt wanneer Willems jonger dan 12 jaar zou zijn geweest.

Ook wanneer de vingertoppen van Willems vanwege de uitoefening van zijn beroep waren afgesleten, had Willems een paspoort zonder vingerafdrukken kunnen krijgen.

Er is aldus sprake van ongelijke behandeling op basis van leeftijd en fysieke gesteldheid.

Willems is bovendien van mening dat onder een "tijdelijke belemmering" als bedoeld in artikel 28a PUN (Paspoortuitvoeringsregeling Nederland 2001) ook kan worden begrepen

het bestaan van gewetensbezwaren of andere (tijdelijke) belemmeringen die niet fysiek van aard zijn. De tekst van dit artikel verzet zich hier in ieder geval niet tegen.

Deze toepassing zou ook tegemoet komen aan artikel 14 lid a van de EG-Richtlijn 95-46: immers, als er géén mogelijkheid is om vrijstelling te krijgen vanwege bijzondere omstandigheden, zou artikel 14 lid a tot een dode letter verworden. Zou alléén een fysieke onmogelijkheid een reden kunnen zijn tot vrijstelling, dan is de wet in strijd met de EU-regelgeving en is de wet op dat punt onverbindend.

De Richtlijn is dan niet correct geïmplementeerd en de burger kan dan aanspraak maken op directe werking van de Richtlijn.

Verder benadrukt Willems dat op 29 juli 2010 namens het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties is medegedeeld dat 1,1% van de paspoorten zonder vingerafdrukken wordt afgegeven (zie: *bijlage 14*). Dit komt neer op 27.500 paspoorten. Ondertussen zullen er dan nóg meer zijn.

3.4 Wetgever – rechterlijke macht

Tot slot wijst Willems op een niet onbelangrijk punt:

Zoals gezegd, gaat de Nederlandse wetgever met de opslag van de vingerafdrukken in een centrale database verder dan de Europese wetgever voorschrijft. Nederland is daarmee de enige Europese lidstaat die een centrale database hanteert voor de opslag van vingerafdrukken, terwijl hiervoor geen Europees wettelijke noodzaak toe bestaat én ondanks de geuite bezwaren van o.a. het CBP en de WRR (zie: *bijlagen 10 en 9*). Toch stoomt de wetgever gewoon door!

Hetzelfde geldt voor de OV-chipkaart en het EPD. Ondanks de geuite bezwaren voor wat betreft de privacy zet de wetgever door (zie: *bijlage 15*).

Inmiddels heeft Eurocommissaris Viviane Reding aangegeven te gaan onderzoeken of de Nederlandse Paspoortwet in strijd met Europese wetgeving is (zie: *bijlage 13*). Het staat dus bij haar op de agenda, maar daar heeft Willems nú niets aan.

Willems benadrukt dat het belang van de burger en diens privacy hier voorop moeten staan. Aangezien Willems binnenkort in het buitenland moet zijn, heeft hij een voorlopige voorziening nodig.

Zeker nu de Paspoortwet niet voorziet in een procedure waar de burger zijn bezwaren kan uiten. Dit is een fors gebrek in de wet!

Nu de wetgever aan de bezwaren van de burger geen gehoor geeft, is het aan de rechterlijke macht om de wetgever terug te fluiten.

Willems nodigt de voorzieningenrechter dan ook uit geschiedenis te schrijven!

4 Conclusie

Willems verzoekt de voorzieningenrechter, gelet op al het voorgaande, de burgemeester te bevelen aan Willems een paspoort zonder vingerafdrukken te verlenen. Dit is technisch gezien mogelijk.

REDENEN WAAROM:

Verzoeker U E.A. Heer/Vrouwe Voorzieningenrechter verzoekt:

- bij wege van voorlopige voorziening te bepalen dat verweerder vóór 1 maart 2011 aan verzoeker een paspoort moet verstrekken zonder dat verzoeker zijn vingerafdrukken hoeft af te geven;
- verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure.

Heerlen, 18 februari 2011

Gemachtigde